

der ville forkaſte Forſlaget. Jeg tror, at det er en af de væſentligſte Fortjenefter, han kan gjøre denne Sag, og hvorfor ſkulde jeg forbylge, at jeg ogſaa tror, det er den meſt praktiſte Bei.

Forſlagsſtilleren (Bajer): Jeg ſkal begynde, hvor den ærede foregaaende Taler ſtal, nemlig med det ſtandinaviſke Henſyn. I ſaaſeende vide vi jo nok, at i Sverrig har man taget dette lille Punkt af Ægteſkabslovgivningen frem og ført det igjennem allerede for 5 Aar ſiden, og, efter hvad man har erfaret, finder man ſig vel derved. Med Henſyn til Norge er det ikke Tilfældet, ſom det ærede Medlem ſagde, at man der havde forkaſtet Forſlaget; thi ſaa vidt er Sagen ſlet ikke kommen, idet der nemlig har været fremlagt Forſlag flere Gange, men Sagen er ikke kommen videre; det, ſom maa afſtrække os fra at gaa den ſamme Bei, er, at man der har taget for Meget med paa eengang. Jeg vil kun ſige, at det Selſtab i Sverrig, der udelukkende har til Opgave at fremme den gifte Kvindes Formueret, har undret ſig over, at man i det norſke Storthing har udtalt ſig mod denne lille Beſtemmeſe. Jeg ſtal nu indrømme den ærede ſidſte Taler, at det er i en vis ſeende en ny Lap paa et gammelt Klæde; det er en Undtagelſeslov, det erkjender jeg, men jeg tror, at han nok maatte vide, at jeg hørte til dem, der ikke have Noget imod, at Undtagelſen engang i Tidens Løb blev til Regel, og jeg antager netop, at vi ved at gjøre dette Skridt arbejde i den Retning. I ſaa Fald vil jeg ganſke viſt komme til at arbejde ſammen med Mange, ſom jeg nu ikke i dette Dieblit arbejder ſammen med, idet de anſe denne Sag for ſaa ubetydelig. Den ærede Taler hentede for Neſten ſine Grunde mod Forſlaget fra begge Sider, og Udſkilligt, af hvad han ſagde, var i høj Grad overdrevent, baade til den ene eller anden Side, i det ene Dieblit vil han gjøre Forſlaget til noget meget Farligt, der vil ſtaffe mange Bryderier og Banſkeligheder, i det andet Dieblit ſiger han, at det er i Grunden den uſkyldigſte Ting af Verden, ſom man ſlet ikke vil mærke noget til, det vil være det Samme ſom Ingenting. Jeg tror, Sandheden ligger midt imellem; men ſelv om det ſkulde viſe ſig, at der, hvis dette Forſlag blev til Lov, vilde opſtaa en eller anden lille Banſkelighed — vel, ſaa anſer jeg det ſlet ikke for at være noget Stadeligt — tvertimod, ſaa anſer jeg en ſaadan lille Lov for at være en Huſteſeddel, der ſtal minde os om, at vi have meget Mere at gjøre i den Retning. Jeg ſtiller mig i det Hele paa det Standpunkt: hellere Noget end Intet, og i den ſeende tror jeg, at vi i denne Tid, hvor der er ſaamegen Tale om Realisme og Idealisme, ville træffe den fornuſtige Middelvei ved i Ublaſet at være Idealifter, i Udførelſen Realifter. Jeg kan derfor ſige, at: naar det ærede Medlem ſtiller Idealet op og forlanger det eller Intet, er jeg

enig med ham i Maalet, men ikke i Maaden. Jeg anſer dette for en lille Afbetaling paa den ſtore Gjæld, hvori vi ſtaa til Kvinden, og jeg haaber, at, derſom denne Sag bliver fremmet, bliver ophøiet til Lov, ville vi ikke paa nogen Maade ſtaa os til No hermed, men arbejde videre i den Retning, hvor vi letteſt kunne komme frem for at virke haade for den gifte Kvindes Formuesraadighed og det hele ſtore Kvindespørgsmaal i andre Retninger. Dermed ſtal jeg anbefale dette Lovforſlag til Vedtagelſe, ſaaledes at vi kunne faae at høre, hvorledes det andet Thing vil ſtille ſig til Sagen.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg tager her egentlig kun Ordet for at fremhæve, at jeg med Henſyn til Fremtidsforventningerne ikke ſer dette Lovforſlag ganſke ſaaledes ſom de to ærede Medlemmer, der ſidſt havde Ordet. Jeg er vel enig i, at den beſtaaende Lovgivning angaaende Formuesforholdet mellem Ægtefæller i flere ſeender kan trænge til Forandringer og Forbedringer, hvad jeg ogſaa under foregaaende Behandlinger af denne Sag udsjellig har udtalt mig om; men for at ikke nogen Misforſtaaelse ſtal opſtaa med Henſyn til mit Standpunkt, vil jeg blot ſige dette allerede nu, at jeg ikke betragter det ſom det Ideal, man ſtal ſtræbe hen imod, at komme til en fuldstændig Ophævelse af Familiefællesſkabet mellem Ægtefæller, alſaa komme til det fuldstændige Særeie. Dette vedkjender jeg mig ikke ſom Idealet for mine legislative Beſtrebelfer paa dette Omraade, og jeg tror heller ikke, at Størſtedelen af det danſke Folk vil gaa ind herpaa, naar det ret forſtaar, hvad det egentlig dreier ſig om. Det er den ene Bemærkning, jeg vilde gjøre, og dernæſt vil jeg endvidere med Henſyn til diſſe Fremtidsplaner tage den Reſervation, ſom jeg allerede forrige Gang udtalte, at jeg heller ikke kan være med til den Betragtning, naar det Tilfælde foreligger, ſom en af de ærede Talere (Hjørup) kaldte Ægteſkabet ſaktiſke Opløsning — et Udtryk, han har benyttet i ſtort Omfang baade denne Gang og forrige Gang — at dette ſaa nødvendigt ſkulde medføre, at enhver af Parterne havde Ret til at fordrø Formuefællesſkabet Ophævelse. Det maa jeg beſtemt proteſtere imod; jeg maa faſtholde, at dette Begreb, den ſaktiſke Ophævelse af Ægteſkabet kjende vi ikke Noget til i vor Ret, og det kunne vi ikke benytte ſom Udgangspunkt for den Slags Retsvirninger. Saa længe vi ikke ere komne til det Standpunkt, at vi overhovedet erkjende, at det ſkaar i nogen af Parternes Magt at opløſe Ægteſkabet, ſelv hvor de ſige: Nu vil jeg ikke længer, nu gaar jeg, og dermed er den Hiſtorie forbi, kunne vi heller ikke gaa ind paa at erkjende, at enhver af Parterne ſkal kunne forlange Formuefællesſkabet ophævel, blot fordi han eller hun ikke vil forſætte Samlivet længer. Jeg mener, at Formuefællesſkabet er ved ſelve Ægte-